

VOSKOVKA

Pondělí, 29. června 2015

Svou voskovku mám už hodně moc dlouho. Letos to bude už dvacet let. Já vlastně mám všechny kytky (pokud přemějí synovo ošetřování během mých obávaných nepřítomností) hodně dlouho. A jsou to přeměv historii. Hodně z nich jsou moje "zelené památky" na ty, které už nikdy nevidím, ale ve těch kytkách tu jsou se mnou.

Ale zpět k voskovce - je totiž po mé mamince. Když jsem vyklízela její byt, vzala jsem si domů i její kytky a mezi nimi tuhle. Byla krásná, dlouhé lahouny propletené do velké skorokoule; maminka ji měla sama hodně dlouho, rozhodně víc než dalších 15 let - pamatuju, že si ji brala z našeho vodního bytu do tohoto "vejminku". Nádherně jí kvetla, vždycky osypaná hrstmi bílých květů, šila si v kuchyni, nahoru na lince, normálně zalévána a bylo tam rozhodně fajn. A pak se tedy odstěhovala ke mně. Snažila jsem se jí dát podobné místo, podobní podmínky. Je na okraji směrů na jih, ale ne na přímém slunci, zalévám ji "tak akorát". A ona sice rostla a rostla, celá se krásně rozrostla, ale už nikdy nevykvetla. Jen asi po deseti letech, když mi ruply nervy (stále jsem vude možná - etla, jak všem kvetou, jak si dokonce lidi stávají na jejich vni - a přitom, co já bych za to dala), tak jsem se jednoho jara přeměd ni postavila a děsně jsem ji seřvala: "Tak ti dávám poslední možnost: buď pokveteš nebo přejdeš do kontejneru!" Pochopitelně, že jsem to nemyslela vážně, ale to ona nevzdala... Ovšem - nevěděli byste, co následovalo. Uplynul sotva měsíc a najednou tam byl nádherný trs květů... Jeden. Takže mi dala najevo, že to sice umí, ale holt - nejsem moje maminka. A od té doby zase nic.

Nevíte, jak ji ukecat, aby mi kvetla? daniela